כל הלילה רק בשקיעת החמה ובעמוד השחר והיינו גזירת שיקוע דקתני בסמוך דגזרינן שיהא שקועו כל הלילה עד תרומת הדשן כדי שידעו העולם שלא שקעו מבעוד יום כי אם להיות זכורים על ידי כך שיקוע דסוף כל הלילה שכשמלינהו [א] משקוע בשעת תרומת הדשן יזכורהו ויקטירהו קודם היום כי אם יעלוהו למחר שקיעת החמה יש לגזור שמא יאמרו שלהכשירו לעבודת מתירין למחר שיקטירו בשקיעת החמה וכשר למתירין אף על פי שיעלהו למחר שקיעת החמה ופריך מי הכי היינו דרבי חייא ברבי יוסף דאמר מתירין בשקיעת החמה כי ליכא מקדש שאינו פוסל למתירין מלא נעמוד השחר לא איכפת לן כמה שיכשירום למחר למתירין בשקיעת החמה דמשקע ליה ומאי שנא הכא דלא משקע ליה דמסלק ליה והדר משקע ליה אי הכי לרבי קשיא דרבי אדרבי מאי שנא התם דמשקע ליה ומאי שנא הכא דלא משקע ליה דמסלק ליה למחר [אמאי אין צריך לקדש] למימרא [ב] דלמתירין [ג] מיחזא חזי היינו דרב חסדא איכא בינייהו מצות שיקוע מיתיבי [ג]לא היו רואין אותו ולא שומעין את קולו עד ששומעים קול של עץ שעשה בן קטין מוכני לכיור והן אומרים הגיע [עת] קידוש ידים ורגלים מן הכיור מאי לאו דמסלק ליה אלמא משקע ליה לא דמשקע ליה אי דמשקע ליה מי משתמע קליה משקע [ד] ליה בגילגלא לישנא אחרינא דמשקע ליה בחומרתיה כי היכי דלישתמע קליה ולשמעי וליתי והא הוה [ד]גביני כרוז בי [ה] תרי היכרי הוו עבדי דשמע מהאי אתי ושמע מהאי אתי: גופא [ה]אמר רבי יוסי ברבי חנינא כל [א]כיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר [ו]ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו וגו' מיתיבי [ו]כל הכלים מקדשין בין שיש בהן רביעית איכא בינייהו גזירת שיקוע [ו]והאמר רבי יוחנן קידש ידיו לתרומת הדשן למחר אין צריך לקדש שכבר קידש מתחילת עבודה בשלמא לרבא דמוקים לההיא ברבי אלעזר ברבי שמעון הא ברבי אלא לאביי דמוקים לה ברבי קשיא דרבי אדרבי מאי שנא התם דמשקע ליה ומאי שנא הכא דלא משקע ליה דמסלק ליה והדר משקע ליה אי הכי לרבי חייא ברבי יוסף דאמר מתירין בשקיעת החמה כי ליכא מקדש שאינו פוסל למתירין בשקיעת החמה כי ליכא מקדש שאינו פוסל למתירין מלא נעמוד השחר לא איכפת לן כמה שיכשירום למחר למתירין בשקיעת החמה דמשקע ליה ומאי שנא הכא דלא משקע ליה דמסלק ליה והדר משקע ליה אי הכי לרבי חייא ברבי יוסף דאמר מ

בין שאין בהן רביעית. למאי דקס"ד בגמ' קודם יש תימה דגרע מנטילת ידיים ויש לומר דנטילת ידים נמי כשיש בו רביעית נוטלין מפילו בשיש [ידיים פ"ק מ"ק] והכא בדהוה ביה רביעית מעיקרא: ג) **והא ממנו אמר רחמנא.** פי' בקונטרס דלמאני' (פריך) דלמר כל כלי שרת רלויין לקדש וקשה תיקשה ליה מתניתין [דיומא] (דף מג.): דקתני לכהן גדול מקדש בקימעון של זהב ונראה דקאי אהא דשני בקודה מתוכו [ופריך] והא ממנו אמר רחמנא דלין לקדש אפי' קודח מלא מס כן יהא כמוהו שיהא בו כשיעור: **קודח מתוכו.** פי' שנוטל ממימיו בכלי קטן וכשירה לקדש כיון דבשלן מכלי גדול וכה"ג לקמן מס קדח בו רביעית מטבילין בו מחטים וצנוריות דמהכשירות [א] דמקוה אתו ובקונטרס לא פירש כן: ק"ו מבנו. משמע שיש לו תוך ועשוי כמין תיבה פרוצה למעלה והכיור יושב עליו ורבי' בב] פי' כעין יורה כפוייה על פיה ונפתחו שוליה: **לרביעית אינו משלים.** פי' בקונטרס לרביעית לנטילת ידיים ונקט בג] תימה והיה נראה לפרש לרביעית היינו להטביל מחטין וצנוריות דבשבי מיירי בסוף שמעתא ומיהו נראה כפירוש הקונטר' דבימי ר"ל כבר בטלו רביעית דמקוה דכתוכה בגזיר בפרק שלשה מינים (דף לח.): **למעוטי טיט הנדוק.** לע"ג דמשלים למי מקוה אין מטבילין בו כדאמר בפרק קמא דסוכה (דף יט.) גבי חוט מלבלב ואין יציעים תחתיו ופריך מי ליכא מידי דליהוי לה חזי ומלבלב וקאמר טיט הנדוק יוכיח ולא כמו שפירש שם בקונטרס לע"ג דמשלים כדאמר במסכת מקוואות פ"ו [ג] גלו מעלין ולא פוסלין מי [ב"ב] השלג והברד וטיט הנדוק מכל מקום לא עשה מקוה שלם מטיט הנדוק לא עלתה לו טבילה לפירושו אין זה יוכיח דטיט הנדוק נעשה שהוא משלים חזי לטבילה ולא דמי [לחויר] דאין יציעים תחתיו אפי' נעשה שהוא משלים לפיכך נראה [דטיט הנדוק נמי] אפי' נעשה שמלבלב חין מטבילין בו וכי תנן במסכת מקוואות פ"ו [ד] מים שאין להם שם לווי מטבילין בהם ואין מטבילין בטיט רבי יהושע אומר בטיט בו] ובמים בחיטה טיט אומר בטיט אומרו בטיט ומלא מחצה טיט ומחצה מים אומר בטיט אומרו בטיט מלא מחצה טיט ומחצה מים אומר בטיט אומרו בטיט [קס"ד] דשמא כיון דגלי בטומאה בעלים לי דמתרמי בלבוד בטומאה דוקא טומאה מת אבל שרץ ושאר טומאה לא מצינו לאפוקי אלא מת דחמיר טפי דכתיב [ויקרא יא] ונגע בכל אשר יגע בו יטמא ואין לומר דשרץ נמי כתיב בהדיה [שם] ואת השרץ תשקצו ולא כתיב בהדיה ונגע בכל אשר יגע בו יטמא אלא מת דחמיר טפי דכתיב ביה [במדבר יט] כל הנוגע במת אדם וגו' ולא כתיב בשרץ ואין לומר דשרץ נמי כתיב ביה [שם] ונגע בכל אשר יגע בו יטמא דהתם לגבי נגיעת אוכלין כתוב ונגיעת אוכלין בטומאת שרץ לא מיחמרא כולי האי כדאמרינן בפרק בתרא דחולין (דף קכז:) גבי שרץ הנמצא בקדרה דאין בו כדי לבשל ביצה קלה אוכלין מותרין ואי נגע בהו שרץ בידים אוכלין אסורין ואי נגע בהו מת אוכלין טמאין ואי נגע בהו שרץ בידים אוכלין טמא

יצאו מי כיור שיש להם שם לווי. הא דתמרינן בסוכה (דף יג.) ובמולין (דף סב:): כל שמשתה שמו קודם מתן תורה ובמה תורה והקפידה עליו זהו שם לווי לא קשיא מידי דכך שמו מי כיור נשמעה מתן תורה: ג) **ערל.** מפרש ד) רבינו שלמה בכל מקום שמתו מחיו מחמת מילה ור"ת מפרש דמומר לעבודות וקרי ליה נמי לשמיס לפי שחיו עושה שלא מדעתו נער המילה וכיוצא עליו (יבמות דף ע.) פירשתי ה): **משום דאין לבו לשמים. לפיכך** שב בשעת עבודה לתרוץ בסוף מנחות (דף קט.) למין קרבנו ריח ניחוח ותע"ג דשמתא נמי לשמיס:

מתניתין **לא היה נזה** ו) **לשמיס:**

אבל טמא מת. פירוש קודס שביעי מרלה לפי' בקרבן יחיד על ידי לין מתוך שמרלה ז) גלא לין והא דתמר ח) עון הקדשים ולא עון מקדשים מוקמינן להו בטומאת ארך וכן כל טומאת מת דשמעתין היינו קודס שביעי שלו אבל בשביעי היינו כמו טמא ארך לחיו מרלה ביחיד לפי שאוחטין וזורקין עליו וגם חיו מרלה בטומאה ארך בשר לחיו ט) בהביאכם (את) בני נכר ערלי לב וערלי בשר להיות במקדשי לחלל את ביתי: תנו רבנן בן נכר יכול בן נכר ממש תלמוד לומר ערל לב אם כן מה תלמוד לומר בן נכר שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים ואין לי אלא ערל לב ערל בשר מנין תלמוד לומר וערל בשר י) וצריכי דאי כתב רחמנא ערל בשר משום דמאים אבל ערל לב דלא מאים אימא לא ואי אשמעינן ערל לב משום דאין לבו לשמים אבל ערל בשר דלבו לשמים אימא לא צריכי: **טמא פסול:** כ) אמרו זקני דרום לא שנו אלא טמא שרץ אבל טמא מת מתוך שמרצה בציבור מרצה נמי ביחיד אי הכי טמא שרץ נמי ליתי בקל וחומר מטמא מת מה טמא מת שטעון הזאה שלישי ושביעי מרצה טמא שרץ שאינו טעון הזאה ג' ושביעי אינו דין שמרצה קסברי זקני דרום מכפרין במתכפרין מה מתכפרין בטמא מת אין טמא שרץ לא אף מכפרין טמא מת אין טמא שרץ לא מאי קסברי אי קסברי כ) אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ אמאי לא עבדי ציבור בטומאה הא כל שביחיד נדחה ציבור עבדי בטומאה אלא קסברי שוחטין וזורקין על טמא שרץ אמר עולא תקע להו (ל) ר"ל ג) לדרומאי וכי איזה כח מרובה כח מכפרין או כח מתכפרין ומה במקום ג) שנטמאו בעלים בשרץ משלחין ד) קרבנותיהן כהן שנטמא בשרץ אינו מרצה מקום שנטמאו בעלים במת י) ד"ש משלחין קרבנותיהן כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצה קסברי זקני דרום טמא מת [נמי] משלח קרבנותיו והכתיב 3 **איש איש כי יהיה טמא ועשה פסח בחדש השני** וגו' **למצוה** ו) **והא כתיב 4 איש** יחיד קלמר דלילו קרבן לבור קרב בטומלה: **מסוך שמרלה בלבור.** לכתמילה: **מרלה ביחיד.** דיעבד על ידי שהלין ז) מרלה עליו. והלי דבטומלת מת פשיטא לן דלכתיב במועדו ח) ולפי' בטומלה משמע הין שהכהן (נמי) טמא הין שהבור טמאין ומדגלי בדוכתא לחריתי גבי טומלת בעלים דכי חישתרלי טומלה בעלים הין בבור שהבור טמא בשר לא יבא אל מקדשי (לשרתני) ומנלן דמחלי עבודה דכתיב 2 בהביאכם (את) בני נכר ערלי לב וערלי בשר להיות במקדשי לחלל את ביתי: תנו רבנן בן נכר יכול בן נכר ממש תלמוד לומר ערל לב אם כן מה תלמוד לומר בן נכר שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים ואין לי אלא ערל לב ערל בשר מנין תלמוד לומר וערל בשר ג) וצריכי דאי כתב רחמנא ערל בשר משום דמאים אבל ערל לב דלא מאים אימא לא ואי אשמעינן ערל לב משום דאין לבו לשמים אבל ערל בשר דלבו לשמים אימא לא צריכי: טמא פסול: ז) אמרו זקני דרום לא שנו אלא טמא שרץ אבל טמא מת מתוך שמרצה בציבור מרצה נמי ביחיד אי הכי טמא שרץ נמי ליתי בקל וחומר מטמא מת מה טמא מת שטעון הזאה שלישי ושביעי מרצה טמא שרץ שאינו טעון הזאה ג' ושביעי אינו דין שמרצה קסברי זקני דרום מכפרין במתכפרין מה מתכפרין בטמא מת אין טמא שרץ לא אף מכפרין טמא מת אין טמא שרץ לא מאי קסברי אי קסברי ז

לפי אכלו למצוה ולעכובי לא ו)והתניא [1]במכסת נפשות מלמד א"שאין הפסח נשחט אלא למנויין שחטו למנויין יכול יהא כעובר על המצוה א] ב)תלמוד לומר תכוסו הכתוב ג)שנה עליו לעכב ואיתקש אוכלין למנויין זקני דרום לא מקשי וכי ב] לא מקשי נמי ג] מהא נמי אית להו פירכא ומה במקום שנטמאו בעלים בשרץ שמשלחין קרבנותיהם לכתחילה כהן שנטמא בשרץ אינו מרצה מקום שנטמאו בעלים במת שאין משלחין קרבנותיהן לכתחילה כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצה **מיתיבי** ד] ז)ב**מפני שאמרו** נזיר ועושה **פסח**. תנ"ג דפרשי' זקני ד] דרוס תנאי היא לפיכך ט] סמיך דנטמא טומאת התוס מרצה (דכולי עלמא אית להון ט] טומאת התוס מרצה) דהילכתא גמירי לה כדתניא פרק כילד לוקין (פסחים פ:) וכן ברייתא דר' חייא לך אמרו טומאת התוס מרצה אלמא נטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהם לא אי דאיטמו בעלים במת ה"נ הכא במאי עסקינן כגון שנטמא כהן בשרץ אי הכי אימא סיפא ג]ניטמא טומאת התהום הציץ מרצה הא תני רבי חייא כ)לא ך אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד למת למעוטי מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ לא למעוטי טומאת התהום דזיבה ואלא הא י)דבעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהם הותרה לו טומא' התהום או לא הותרה לו טומאת התהום תפשוט דטומאת התהום הותרה לו דהא הכא בכהן קיימינא דרמי בר חמא ודאי פליגי תא שמע **ונשא** [2]אהרן את עון הקדשי' ל)וכי איזהו עון נושא **לפי אכלו למצוה.** הרחו לתכילה תכוסו עליו דהיינו שחיטה: **במכסת.** לשון מנין כמו מכסת ערבך (ויקרא כז:): **ואיתקש אוכלין למנויין.** מה מנויין מעכבי לף אוכלים מעכבי מ) שאם שחטו לטומאים ולערלים ומחוסר נ] וזקן שאין יכולין לאכול כזית פסול ואפי' הן מנויין דהא לפי מלכו בהמי קרא כתיב לגבי [3] מנויין:

וכי לא מקשי נמי. וכבר טמא מת משלח קרבנותיו בדיעבד אית להו הך פירכא גופא דפרכינן לעיל למילתייהו דמוקמינן ה] מתניתין בכהן טמא שרץ לגבי כהן טמא מת אית להו דמלכה להא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לגבי טמא שרץ ממילא לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה נמקום כו' נעלים.** יחיד: **מיתיבי.** לזקני דרום: **מפני שאמרו.** משנה היא בכילד לוקין (פסחים קף פ:) שהגזיר ועושה פסח כו'. קס"ד ה] הא טומאת הגוף בעלים קאמר ולהכי נקט נזיר ועושה פסח דאילו שאר קרבנות אין טומאת בעלים פוסל כהן לגבי עושה פסח אלמא מעכבת ונזיר נמי כשנטמא במת שאתר נזירותו ולריך לחזור ולמנות כדכתיב (במדבר ו) וכי יעות מת עליו וגו' ואין לומר לקרבנות מגלחתו עד שיטהר ויביא תמילה קרבנות (ב) נזירות טומאתו שתי תורים ומשם ויתנה את נזירתו ואחר כך יביא קרבנות נזירות טהרה וקתני אין מלכה בדיעבד: **אלמא נטמאו כו'.** כלומר אם שלח קרבנו ושחטו וזרקו עליו לא נפטר מפסח שני: **הכי נמי.** במלכה אין: **כגון שנטמא כהן בשרץ.** כלומר טומאת התהום דהילכתא כו' כילד לוקין ופסול בשרץ ותנן נזיר ועושה פסח וה"ה לכל קרבנות יחיד. והא דנקט הכי משום סיפא נקט דבעי מיתני טומאת טומאת התהום הרי זה מלכה וכי גמירי היתר טומאת התהום בנזיר ועושה פסח גמירי לה בכילד לוקין וטומאת התהום והתם מפרש ליזוקי טומאת התהום כו' והילכתא גמירי לה להותרה בנזיר ועושה פסח דלמילתי' [פסחים קף פ:]: **לא שמו.** להותרה טומאת התהום בנזיר ועושה פסח אלא בטומאת **התהום דשרץ.** אלא דאתרה ומק"ו לא מתיא שתין דנין ק"ו מהלכה ט): **טומאת התהום דזיבה.** פ"ה כגון רואה בין השמשות של י"ג [ב] שפק כולה מן היום או מן הלילה ואין כאן אלא רואיי אחת שפק חציה מן היום וחציה מן הלילה ויש כאן שתי רואיות בזמנין וזרקיות וקסבר דבפרק כילד לוקין (ג"ז שם) לא מצי מכשר לרבי יוסי טומאת התהום ב] ולימא כי האי גוונא ורואה לי ברו"ך דבעינן שהספק לא יהא נודע עד למחר שחיטה [א] ושם אמרו לו לאחר שחיטה רואין בין השמשות סוף יום שלשה עשר הא בעינן טומאת [ב] התהום שלא יהא מחר מכיר בפום העופ לכך בעי התם שלמחר נרגיז מבשתא לי דשחטו על זב בשביעי שלו דשוחטין וזורקין על טמא שרץ וטמ"ב רואה ושותר אין שלמחר מידי [היכי מכשכחת ליה] ורבינו הקשה לימא שרואה לפני שחיטה ושחטו עליו וחזר הזב ורואה לפני בי' יוסי ונריך למנות שבעה זבין תלוי ברואות ולימא לן סוף יום ולדידי אפי' שפיר דכיון דרואה בין השמשות הוי ליה ספק חולי ירואה עוד ביום [ב] והוי כנודע הספק קודם שחיטה ורבינו מתרץ דזה דכיון דרואה לשמונה אינה מטמאת במשכ [זבים פ"ו מ"ו] ג"כ מועיל לו מה ששחטו וזרקו עליו מ"ג דרואה שנייה מעטרפת לראשונה לחייבו מיון שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא שרץ בשעת שעיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע שמו ויצא ידי פסחו וקשה על פירושו [ב] ומשמעתין (כהן המרצה בניבור בה] היל) ו"ל כגון שרואה אחת בי"ג ובטל והעריב שמשו ושחט למחר הספא ואחרי כן רואה שנייה ומעטרפת לראשונה. ברו"ך: שחיטה כיון שטהור גמור בשעת שחיטה וליכא למימר חולי ירואה למעי יוסי יוחנן כיון דחזו לחורתא טומאת מלא שלמים דטומאת קרבנותיהם על ידי טהורין כיון דחזו לחורתא טומאת מלא בטומאת התהום מרצה כהן ביחיד אבל בצבור לא מרצה דר' חייא לא תנא דבי ר' ישמעאל ור' חייא בר אבא בשם ר' יוחנן אמר אפי' בצבור ואפי' בכהן גדול ביחיד בק"ו מטמא מת ביחיד הא טמא [ב] גופיה ביחיד יליף על ידי ממון וכי הלי גזונא תשוב בנגיו אב בפרק לוקין מקומן (לקמן דף פ.). דקאמר לן בדם כשר כשהוא מרוחל ולא בדם פסול ואפי' הן מנויין: **וכי לא מקשי נמי.** וכבר טמא מת משלח קרבנותיו בדיעבד אית להו הך פירכא גופא דפרכינן לעיל למילתייהו דמוקמינן ה] מתניתין בכהן טמא שרץ לגבי כהן טמא מת אית להו דמלכה להא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לגבי טמא שרץ ממילא לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: **ומה נמקום כו' נעלים.** יחיד: **מיתיבי.** לזקני דרום: **מפני שאמרו.** משנה היא בכילד לוקין (פסחים קף פ:) שהגזיר ועושה פסח כו'. קס"ד ה] הא טומאת הגוף בעלים קאמר ולהכי נקט נזיר ועושה פסח דאילו שאר קרבנות אין טומאת בעלים פוסל כהן לגבי עושה פסח אלמא מעכבת ונזיר נמי כשנטמא במת שאתר נזירותו ולריך לחזור ולמנות כדכתיב (במדבר ו) וכי יעות מת עליו וגו' ואין לומר לקרבנות מגלחתו עד שיטהר ויביא תמילה קרבנות (ב) נזירות טומאתו שתי תורים ומשם ויתנה את נזירתו ואחר כך יביא קרבנות נזירות טהרה וקתני אין מלכה בדיעבד: **אלמא נטמאו כו'.** כלומר אם שלח קרבנו ושחטו וזרקו עליו לא נפטר מפסח שני: **הכי נמי.** במלכה אין: **כגון שנטמא כהן בשרץ.** כלומר טומאת התהום דהילכתא כו' כילד לוקין ופסול בשרץ ותנן נזיר ועושה פסח וה"ה לכל קרבנות יחיד. והא דנקט הכי משום סיפא נקט דבעי מיתני טומאת טומאת התהום הרי זה מלכה וכי גמירי היתר טומאת התהום בנזיר ועושה פסח גמירי לה בכילד לוקין וטומאת התהום והתם מפרש ליזוקי טומאת התהום כו' והילכתא גמירי לה להותרה בנזיר ועושה פסח דלמילתי' [פסחים קף פ:]: **לא שמו.** להותרה טומאת התהום בנזיר ועושה פסח אלא בטומאת **התהום דשרץ.** אלא דאתרה ומק"ו לא מתיא שתין דנין ק"ו מהלכה ט): **טומאת התהום דזיבה.** פ"ה כגון רואה בין השמשות של י"ג [ב] שפק כולה מן היום או מן הלילה ואין כאן אלא רואיי אחת שפק חציה מן היום וחציה מן הלילה ויש כאן שתי רואיות בזמנין וזרקיות וקסבר דבפרק כילד לוקין (ג"ז שם) לא מצי מכשר לרבי יוסי טומאת התהום ב] ולימא כי האי גוונא ורואה לי ברו"ך דבעינן שהספק לא יהא נודע עד למחר שחיטה [א] ושם אמרו לו לאחר שחיטה רואין בין השמשות סוף יום שלשה עשר הא בעינן טומאת [ב] התהום שלא יהא מחר מכיר בפום העופ לכך בעי התם שלמחר נרגיז מבשתא לי דשחטו על זב בשביעי שלו דשוחטין וזורקין על טמא שרץ וטמ"ב רואה ושותר אין שלמחר מידי [היכי מכשכחת ליה] ורבינו הקשה לימא שרואה לפני שחיטה ושחטו עליו וחזר הזב ורואה לפני בי' יוסי ונריך למנות שבעה זבין תלוי ברואות ולימא לן סוף יום ולדידי אפי' שפיר דכיון דרואה בין השמשות הוי ליה ספק חולי ירואה עוד ביום [ב] והוי כנודע הספק קודם שחיטה ורבינו מתרץ דזה דכיון דרואה לשמונה אינה מטמאת במשכ [זבים פ"ו מ"ו] ג"כ מועיל לו מה ששחטו וזרקו עליו מ"ג דרואה שנייה מעטרפת לראשונה לחייבו מיון שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא שרץ בשעת שעיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע שמו ויצא ידי פסחו וקשה על פירושו [ב] מש